

# Kniha Daniel – číslo sedmdesát sedm

## *Odhalení prorocké paralely: Laodicejský adventismus v roce 1863 a biblická typologie*

Jeff Pippenger

2024-02-10

Vzpoula laodicejského adventismu v roce 1863 byla předobrazně vyjádřena kletbou pronesenou proti znovuvybudování Jericha.

A Jozue je v tom čase zapřisáhl slovy: Zlořečený buď před Hospodinem muž, který povstane a vystaví toto město Jericho; na svém prvorozeném položí jeho základy a na svém nejmladším synu vztyčí jeho brány. Jozue 6:26.

Vzpoula laodicejského adventismu v roce 1863 byla předobrazena tím, že stavitelé zavrhlí úhelný kámen.

Ježíš jim řekl: Což jste nikdy nečetli v Písmu: Kámen, který stavitelé zavrhlí, ten se stal kamenem úhelným; stalo se to od Hospodina a podivuhodné jest to v našich očích? Proto vám pravím, že království Boží vám bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. Matouš 21,42.43.

Vzpoula laodicejského adventismu v roce 1863 byla předobrazena Áronovým zlatým teletem.

Neboť mi řekli: Udělej nám bohy, kteří půjdou před námi; neboť o tomto Mojžíšovi, o tom muži, který nás vyvedl z egyptské země, nevíme, co se s ním stalo. I řekl jsem jim: Kdokoli má zlato, ať je odtrhne. A tak mi je dali; pak jsem je vhodil do ohně, a vyšlo z toho toto tele. Když pak Mojžíš viděl, že lid je obnažený; (neboť Áron jej obnažil k jeho hanbě mezi jeho nepřáteli). Exodus 32,23–25.

Vzpoula laodicejského adventismu v roce 1863 byla předobrazena dvěma zlatými telaty Jeroboámovými.

Jestliže bude tento lid vystupovat, aby obětoval v domě Hospodinově v Jeruzalémě, tehdy se srdce tohoto lidu opět obrátí k jeho pánu, k judskému králi Rechabeámovi; zabijí mne a navrátí se k judskému králi Rechabeámovi. Proto se král poradil, zhotovil dvě zlatá telata a řekl jim: Je pro vás příliš mnoho vystupovat do Jeruzaléma; hle, tvoji bohové, Izraeli, kteří tě vyvedli z egyptské země. Jedno postavil v Bét-elu a druhé umístil v Danu. 1 Královská 12,27–29.

Vzpoula laodicejského adventismu v roce 1863 byla předobrazena prorokem z Judy, který zemřel mezi oslem a lvem.

I stalo se, že poté, co pojedl chléb a napil se, osedlal mu osla, totiž proroku, kterého přivedl zpět. A když odcházel, potkal ho na cestě lev a usmrtil ho; a jeho mrtvé tělo bylo pohozeno na cestě, osel stál vedle něho a lev také stál u mrtvého těla. 1 Královská 13,23.24.

Vzpoula laodicejského adventismu v roce 1863 byla předobrazena desátou zkouškou starověkého Izraele, která započala jejich putování po poušti.

Ale jakože jsem živ, celá země bude naplněna slávou Hospodinovou. Protože všichni ti muži, kteří viděli mou slávu a má znamení, jež jsem učinil v Egyptě i na poušti, a již mě nyní pokoušeli těchto desetkrát a neuposlechli mého hlasu, jistě neuvidí zemi, kterou jsem přísahou zaslíbil jejich otcům; ani ji neuvidí nikdo z těch, kdo mě popouzel. Ale svého služebníka Káleba, protože v něm byl jiný duch a cele mě následoval, toho uvedu do země, do níž vešel, a jeho potomstvo ji obdrží. Numeri 14,21–23.

Apoštol Pavel učil:

To všechno se jim pak stalo jako příklady a bylo zapsáno k našemu napomenutí, na které přišlo skonání věků. 1. Korinským 10,11.

K tomuto prorockému principu sestra Whiteová řekla:

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování platí pro nás. To vše se jim přihodilo jako příklady a bylo to napsáno k napomenutí nám, na něž přišel konec věků.“ 1 Korinským 10,11. „Nebylo jim zjeveno, že nesloužili sami sobě, nýbrž nám, když vám zvěstovali to, co vám nyní bylo oznámeno skrze ty, kteří vám kázali evangelium v Duchu Svatém seslaném z nebe; na to touží andělé patřit.“ 1 Petr 1,12....“

„Bible nashromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny velké události a vážné děje starozákonních dějin se v těchto posledních dnech v církvi opakovaly a opakuji.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Poselství pozdního deště je podle Izajáše poselstvím, neboť uvádí, že bezbožní je odmítnou slyšet, a toto poselství označuje jako „řádek za řádkem“.

Koho bude učit poznání? a koho přivede k porozumění nauce? Ty, kteří jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsů. Neboť příkaz musí být na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu. Neboť koktavými rty a jiným jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jímž řekl: Toto je odpočinutí, jímž můžete dát unavenému odpočinout; a toto je občerstvení. Oni však nechtěli slyšet. Ale slovo Hospodinovo jim bylo: příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět a byli zlomeni a chyceni do osidla a zajati. Izajáš 28,9–13.

Z oněch šesti linií, které jsme právě určili — a jsou ovšem i další, na něž jsme nepoukázali — jedna zdůrazňuje rok 1863 jako závěr postupné zkoušky, jež vedla k putování po poušti. Dvě zdůrazňují, že někdejší smluvní lid byl pominut a nahrazen novým vyvoleným lidem. Jedna označuje kletbu za znovuvybudování něčeho, co mělo zůstat zničeno a opuštěno pod Boží kletbou tak, jak to bylo, a další označuje kletbu za návrat tam, kam vám bylo zakázáno jít. Dvě poskytují příklady padělků dvou desek Desatera, které představovaly dvě tabulky Habakukovy.

Zlatá telata Árona a Jarobeáma představují padělaný obraz žárlivosti, který představoval padělanou tabuli z roku 1863. Když jsou uvedeni společně, dva svědkové Áron a Jarobeám učí, že

Habakukovy dvě tabule představují jednu tabuli, právě tak jako dvě desky Desatera představují jeden Boží zákon. Společně se stávají jedním symbolem, který je složen ze dvou, když jsou uvedeny dohromady. Stejná prorocká dynamika dvou desek Božího zákona existuje i v Habakukových dvou tabulích a padělky Árona a Jarobeáma společně pojednávají o tomto prorockém jevu.

První generace adventismu byla předobrazena obrazem žárlivosti v osmé kapitole Ezechiela. Vidění, které v osmé kapitole Ezechiela začíná pátého dne šestého měsíce šestého roku, pokračuje do kapitoly deváté, kde je znázorněno zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Když sestra Whiteová pojednává o znázornění zapečetění v deváté kapitole, zahrnuje atribut Božího charakteru, který ukazuje, že Bůh soudí neposlušné ve třetím a čtvrtém pokolení. Tím tedy začleňuje pravdu přímo spojenou s druhým přikázáním, totiž s přikázáním, které zakazuje uctívání modlářských obrazů, jako byla Áronova a Jeroboáмова zlatá telata.

„I zavolal na muže oděného lněným rouchem, který měl po boku písařský kalamář; a Hospodin mu řekl: Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a učini znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, jež se v jeho středu páchají. A k ostatním řekl v mém slyšení: Jděte za ním skrze město a bijte; necht' vaše oko nešetří a nemějte slitování: pobijte dočista starce i mládence, panny i malé děti i ženy; avšak nepřibližujte se k žádnému muži, na němž jest znamení; a začněte při Mé svatyni. I začali od starců, kteří byli před domem.“

„Ježíš se chystá opustit slitovnici nebeské svatyně, aby oblékl roucha pomsty a vylil svůj hněv v soudech na ty, kdo neodpověděli na světlo, které jim Bůh dal. ‚Protože rozsudek nad zlým skutkem není vykonán rychle, proto je srdce synů lidských v nich plně odhodláno činit zlo.‘ Namísto toho, aby byli obměkčeni trpělivostí a dlouhou shovívavostí, kterou vůči nim Pán projevoval, ti, kdo se nebojí Boha a nemilují pravdu, utvrzují svá srdce ve své zlé cestě. Avšak i Boží shovívavost má své meze a mnozí tyto hranice překračují. Překročili meze milosti, a proto musí Bůh zasáhnout a obhájit svou vlastní čest.“

„O Emorejcích řekl Hospodin: ‚Ve čtvrtém pokolení se sem opět navrátí, neboť nepravost Emorejců dosud nedosáhla plné míry.‘ Ačkoli tento národ vynikal svým modlářstvím a zkažeností, ještě nenaplnil kalich své nepravosti a Bůh nedal příkaz k jeho úplnému vyhlazení. Lid měl zřetelným způsobem spatřit projevení božské moci, aby zůstal bez omluvy. Soucitný Stvořitel byl ochoten snášet jejich nepravost až do čtvrtého pokolení. Potom, nebude-li patrna žádná změna k lepšímu, měly na ně dopadnout Jeho soudy.“

„Nekonečný stále s neomylnou přesností vede účet se všemi národy. Dokud je jeho milosrdenství nabízeno spolu s výzvami k pokání, tento účet zůstane otevřen; avšak když částky dosáhnou určité míry, kterou Bůh stanovil, započne působení jeho hněvu. Účet je uzavřen. Božská shovívavost končí. Za ně již není více dovolávání se milosrdenství.“

„Prorok, hledě skrze věky, měl tento čas předložen svému zraku. Národy této doby byly příjemci bezprecedentních milostí. Dostalo se jim nejvybranějších nebeských požehnání, avšak proti nim jsou zapsány vzrůstající pýcha, lakomství, modlářství, pohrdání Bohem a nízká nevděčnost. Rychle uzavírají svůj účet s Bohem.“

„Co mě však přivádí k chvění, je skutečnost, že ti, kdo měli největší světlo a výsady, se poskvrnili převládající nepravostí. Pod vlivem bezbožných lidí kolem sebe mnozí, i z těch, kdo vyznávají pravdu, ochladli a jsou strháváni mocným proudem zla. Všeobecné opovržení, jemuž je vydána pravá zbožnost a svatost, vede ty, kdo se těsně nespojují s Bohem, k tomu, že ztrácejí úctu k Jeho zákonu. Kdyby následovali světlo a poslouchali pravdu ze srdce, tento svatý zákon by jim připadal tím dražší, čím více je takto pohrdán a odkládán stranou. Jak se neúcta k Božímu zákonu stává zjevnější, tím zřetelnější je dělící čára mezi těmi, kdo jej zachovávají, a světem. Láska k božským příkázáním u jedněch roste právě úměrně tomu, jak u druhých roste pohrdání jimi.“

„Krise se rychle blíží. Prudce narůstající čísla ukazují, že čas Božího navštívení již téměř nastal. Ačkoli se zdráhá trestat, přece bude trestat, a to brzy. Ti, kdo chodí ve světle, uvidí znamení blížícího se nebezpečí; nemají však sedět v klidném, bezstarostném očekávání zkázy a utěšovat se přesvědčením, že Bůh ukryje svůj lid v den navštívení. Zdaleka ne. Měli by si uvědomit, že je jejich povinností pilně pracovat na záchraně druhých a s pevnou vírou vzhlížet k Bohu o pomoc. „Mnoho zmůže účinná, vroucí modlitba spravedlivého.“

„Kvas zbožnosti ještě zcela neztratil svou moc. V době, kdy je nebezpečí a sklíčenost církve největší, bude malá skupina těch, kdo stojí ve světle, vzdychat a naříkat nad ohavnostmi, které se dějí v zemi. Avšak zvláště budou jejich modlitby vystupovat za církev, protože její členové jednají podle způsobu světa.

Upřímné modlitby tohoto věrného několika nebudou marné. Když Pán vyjde jako mstitel, přijde také jako ochránce všech těch, kdo zachovali víru v její čistotě a uchovali se neposkvrněnými od světa. Právě v tomto čase Bůh zaslíbil zjednat právo svým vyvoleným, kteří k Němu volají dnem i nocí, ačkoli s nimi dlouho otálí.

„Příkaz zní: „Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a označ znamením čela mužů, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, které se v jeho středu páchají.“ Tito vzdychající a naříkající předkládali slova života; napomínali, radili a úpěnlivě prosili. Někteří, kteří zneuctvovali Boha, činili pokání a pokořili svá srdce před Ním. Avšak Hospodinova sláva od Izraele odstoupila; ačkoli mnozí stále zachovávali formy náboženství, chyběla Jeho moc i přítomnost.“ Testimonies, svazek 5, 207–210.

Abychom správně rozlišili vidění o zapečetování, jak je předloženo u Ezechiele, je nezbytné porozumět čtyřem generacím adventismu. Sestra Whiteová začíná pasáž, kterou jsme vybrali, přímým odkazem na devátou kapitolu Ezechiele a část, kterou jsme vybrali, také končí přímým odkazem na devátou kapitolu Ezechiele. V této pasáži o Ezechielovi říká: „Proroku, jenž pohlížel napříč věky, byla tato doba představena v jeho vidění.“ Ezechiel spatřil okolnosti, které nastávají během zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc.

V předchozím článku jsme na základě tří konkrétních pasáží z Ducha proroctví doložili, že Izaiášovi „opilci Efraimovi“, kteří jsou v tomto úseku ztotožněni se „starými muži“ a kteří v obou pasážích představují vedení Jeruzaléma (adventismu), nemohou rozpoznat, že má dojít k mocnému zjevení Boží moci jako v dřívějších letech. V tomto úseku právě ono zjevení Boží moci, které odmítají vidět, nastane jako součást božského soudu, jenž na ně přichází, neboť je řečeno, že „lidé

měli vidět božskou moc zjevenou nápadným způsobem, aby tak zůstali bez výmluvy.“

Laodicejský adventismus odmítá rozpoznat projev pozdního deště, který začal skrápět 11. září 2001, avšak uvidí vyvrcholení onoho deště, až bude poselství Půlnočního volání v posledních dnech zopakováno. Tímto poselstvím je islám třetího běda. Cožpak vedení starověkého Izraele, které právě ukřižovalo svého Mesiáše, nepřihlíželo tomu, jak byl o Letnicích vylit Duch svatý?

Daný oddíl označuje církev, která je v daném kontextu Ezechielem představena jako Jeruzalém, a členové uvnitř církve (Jeruzaléma) jsou postaveni do protikladu k „malému zástupu“, kteří jsou zároveň označeni jako ti, „kdo chodí ve světle“, a jsou oněmi „věrnými několika“. Bible učí, že „mnozí“ jsou povoláni, ale „nemnozí“ jsou vyvoleni. Předmět tohoto oddílu zahrnuje Boží hněv, který je uveden na Jeho lid. Lid si přivodil svůj soud sám na sebe, avšak Bůh výslovně zdůrazňuje, že dílo zkázy vykonávají Jeho andělé. Bůh nikdy nelže a zaslíbil, že je to On, kdo stíhá nepravost lidí do třetího a čtvrtého pokolení. Připisovat výkon soudu komukoli jinému než Bohu znamená popírat Jeho charakter a naznačovat, že je lhář.

Tato pasáž uvádí, že když ničící andělé z Ezechiele začnou procházet Jeruzalémem, tehdy „začíná služba Jeho hněvu“. Boží hněv začíná Jeruzalémem, jímž je Jeho církev, totiž laodicejský adventismus.

Neboť nastal čas, aby soud začal od domu Božího; a jestliže nejprve začíná od nás, jaký bude konec těch, kteří nejsou poslušni evangelia Božího? 1 Petr 4,17.

Boží hněv vykonávají Boží andělé, a když jejich dílo začíná, je jim přikázáno, aby „bili“ všechny a aby „oko vaše nešetřilo, ani se neslitovávejte: pobijte dočista starého i mladého, panny i malé děti i ženy; ale nepřibližujte se k žádnému člověku, na němž je znamení; a začněte od Mé svatyně.“ Boží hněv je vykonáván svatými anděly, a bod, který zde chceme určit, je ten, že zahájení Boží služby hněvu se uskutečňuje ve čtvrtém pokolení.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

I stane se v den Hospodinovy oběti, že potrestám knížata i syny královny a všechny, kdo jsou oděni cizokrajným rouchem. V ten den také potrestám všechny, kdo přeskakují práh, kdo naplňují domy svých pánů násilím a lstí. A stane se v ten den, praví Hospodin, že od Rybné brány zazní hlas křiku, od Nového města kvílení a od pahorků veliký lomoz. Kvílejte, obyvatelé Makteše, neboť všecken lid obchodníků bude zahlazen, všichni, kdo odvažují stříbro, budou vyhlazeni. A stane se v ten čas, že prohledám Jeruzalém se svícemi a potrestám muže, kteří zůstávají na svých kalech; kteří ve svém srdci říkají: Hospodin neučiní nic dobrého ani nic zlého. Sofonjáš 1,8–12.